

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

18 декември 2008 година *

По дело C-337/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Verwaltungsgericht Stuttgart (Германия) с акт от 29 юни 2007 г., постъпил в Съда на 20 юли 2007 г., в рамките на производство по дело

Ibrahim Altun

срещу

Stadt Böblingen,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, председател на състав, г-н А. Ó Caoimh, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик), г-н U. Lohmus и г-жа Р. Lindh, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н Altun, от адв. P. Horrig, Rechtsanwalt,
- за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-н J. Möller, в качеството на представители,
- за гръцкото правителство, от г-н G. Karipsiadis и г-жа T. Papadopoulou, в качеството на представители,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н V. Kreuschitz и г-н G. Rozet, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 септември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, първа алинея от Решение № 1/80 на Съвета за асоцииране от 19 септември 1980 година относно развиване на асоциирането (наричано по-нататък „Решение № 1/80“). Съветът за асоцииране е създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на Европейската икономическа общност и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година (ОВ 217, 1964 г., стр. 3685; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 10).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между турския гражданин г-н Ibrahim Altun и Stadt Böblingen относно процедура за експулсиране на заинтересованото лице от територията на Германия.

Правна уредба*Решение № 1/80*

- 3 Член 6, параграфи 1 и 2 от Решение № 1/80 са формулирани, както следва:

„1. При спазване на условията на член 7 във връзка със свободния достъп до заетост на членовете на семейството на турски работник, принадлежащ към легалния пазар на труда на държава членка, същият има право:

- на подновяване на разрешителното му за работа от неговия работодател, ако е нает на работа, след една година легална заетост в тази държава членка,
- да отговаря пред работодател по свой избор в същата професия на друго предложение за работа, направено при общи условия и регистрирано в службите по заетост на тази държава членка, след три години легална заетост в същата и при условие на предимство на работниците от държавите — членки на Общността,
- да се ползва със свободен достъп до всяка дейност като наето лице по свой избор в същата държава членка след четири години легална заетост в тази държава членка.

2. Годишните отпуски и отсъствия поради майчинство или трудова злополука или кратките периоди на болест се считат за периоди на легална заетост. Периодите на принудителна безработица, надлежно удостоверени от компетентните власти, и продължителните отсъствия по болест не се считат за периоди на легална заетост и не засягат правата, придобити по силата на предходния период на заетост.“ [неофициален превод]

4 Член 7 от Решение № 1/80 гласи:

„Членовете на семейството на турски работник, принадлежащ към легалния пазар на труда на държава членка, които имат право да го последват:

- имат право да отговарят — при спазване на условието за предимство на работниците от държавите—членки на Общността — на всяко предложение за работа, когато пребивават на законно основание в същата държава членка най-малко три години,

- ползват се в същата държава членка със свободен достъп до всяка дейност по свой избор като наети лица, когато пребивават на законно основание в нея най-малко пет години.

Децата на турските работници, придобили професионална квалификация в приемащата страна, могат да отговарят на всяко предложение за работа в тази държава членка, независимо от продължителността на пребиваването си в нея, при условие че един от родителите законно е нает на работа в съответната държава членка най-малко три години.“ [неофициален превод]

5 Съгласно член 14, параграф 1 от същото решение:

„Разпоредбите на настоящия раздел се прилагат при спазване на ограниченията, оправдани по причини, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве.“ [неофициален превод]

Женевската конвенция

- 6 Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (Обединените нации, Сборник договори, том 189, стр. 150, № 2545 (1954), е влязла в сила на 22 април 1954 г. Редакцията на тази конвенция, приложима в спора по главното производство, е произтичащата от Протокола за статута на бежанците, приет на 31 януари 1967 г. в Ню Йорк и влязъл в сила на 4 октомври 1967 г. (наричана по-нататък „Женевската конвенция“).
- 7 Съгласно член 1, буква А, точка 2 от Женевската конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееене в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“.
- 8 Съгласно член 5 от Женевската конвенция нито една разпоредба в тази конвенция не засяга „които и да са права и привилегии, предоставяни на бежанците от договаряща държава извън предвидените в тази конвенция“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 9 Г-н Ibrahim Altun, който е жалбоподател в главното производство, е роден на 1 януари 1985 г. и е син на г-н Ali Altun. Последният, също турски гражданин, пристига в Германия на 27 март 1996 г. като лице, търсещо убежище. С решение от 19 април 1996 г. Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge

(Федерална служба за признаване на чуждестранни бежанци) му признава този статут. Поради това на 23 май 1996 г. г-н Ali Altun получава безсрочно разрешение за пребиваване в Германия.

- 10 След няколко промени на пребиваването, от 1 януари 2000 г. г-н Ali Altun се установява в Böblingen.
- 11 Г-н Ali Altun започва професионалната си дейност през юли 1999 г. към агенция за временна заетост в Щутгарт. От 1 април 2000 г. работи в предприятие за производство на храни, докато последното на 1 юни 2002 г. обявява, че е неплатежоспособно. Тогава на г-н Ali Altun е предложено да се регистрира като безработен в Arbeitsamt (Служба по заетостта) и неговият трудов договор официално изтича на 31 юли 2002 г. В периода от 1 юни 2002 г. до 26 май 2003 г. той получава обезщетения за безработица.
- 12 През юни 1999 г. г-н Ali Altun започва процедура по събиране на семейството за съпругата си, сина си и дъщерите си. След като получава виза, издадена от компетентното представителство на Федерална република Германия в чужбина, г-н Ibrahim Altun пристига в Германия на 30 ноември 1999 г. и установява своето местожителство при баща си. На 9 декември 1999 г. той получава разрешение за пребиваване, валидно до 31 декември 2000 г. Това разрешение е продължено до 31 декември 2002 г., а след това до 8 декември 2003 г.
- 13 На 26 септември 2002 г. г-н Ibrahim Altun се регистрира като безработен в Arbeitsamt. На 1 септември 2003 г. той се включва в квалификация за развитие, предназначена за безработните младежи, от която се отказва на 2 април 2004 г.

- 14 Г-н Ibrahim Altun е задържан на 28 април 2003 г. за опит за изнасилване на младо момиче на шестнадесет години и му е наложена мярка предварително задържане до 27 май 2003 г. С присъда от 16 септември 2003 г. на Amtsgericht Böblingen той е осъден на година и три месеца лишаване от свобода с отложено изпълнение.
- 15 На 20 ноември 2003 г. той е иска ново продължаване на разрешението си за пребиваване, което е отхвърлено с решение от 20 април 2004 г. на Stadt Böblingen. Освен това Stadt Böblingen издава разпореждане той да напусне територията на Федерална република Германия в тримесечен срок от съобщаването на това решение, като го заплашва да го изпрати в Турция, ако не изпълни това нареждане.
- 16 Stadt Böblingen твърди, че извършеното от г-н Ibrahim Altun нарушение е тежко и според националното право представлява основание за отхвърляне на искане за продължаване на разрешение за пребиваване. Освен това последният не можел да се ползва от правата, предоставени по член 7, първа алинея от Решение № 1/80.
- 17 Тъй като самото възражение срещу посоченото решение за отхвърляне, направено от жалбоподателя в главното производство, е отхвърлено, последният подава жалба пред Verwaltungsgericht Stuttgart, като изтъква, че правото му на пребиваване е трябвало да бъде преценено не само с оглед на националното право, но също и въз основа на член 7, първа алинея от Решение № 1/80.
- 18 Като приема, че при тези условия разрешаването на спора изисква тълкуване на общностното право, Verwaltungsgericht Stuttgart решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Необходимо ли е за придобиването на правата по член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...] „лицето, подало молбата за събиране на семейството“, при когото член на семейството е пребивавал на законно основание в продължение на три години, да отговаря на условията по член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...] през целия посочен период?
- 2) Достатъчно ли е в това отношение, за да придобие член на семейството правата по член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...], „лицето, подало молбата за събиране на семейството“, да е упражнявало през този период професионална дейност при различни работодатели в продължение на две години и шест месеца и след това да е било принудително безработно в продължение на шест месеца и това положение да продължава и впоследствие за по-дълъг период?
- 3) Може ли да се позове на член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...] и лице, което е получило разрешение за пребиваване в качеството си на член на семейството на турски гражданин, чието право на пребиваване и съответно достъп до легалния пазар на труда на дадена държава членка се основават само на предоставянето на политическо убежище поради преследване в Турция на основание политически убеждения?
- 4) В случай, че отговорът на третия въпрос е положителен, може ли и член на семейството да се позовава на член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...], когато предоставянето на политическо убежище и на това основание — на право на пребиваване и на достъп до легалния пазар на труда на „лицето, подало молбата за събиране на семейството“ (в настоящия случай неговият баща), се основават на неверни декларации?
- 5) В случай, че отговорът на четвъртия въпрос е отрицателен, необходимо ли е в този случай, преди да бъдат отказани на членовете на семейството правата по

член 7, [първа алинея] от Решение № 1/80 [...], да бъдат предварително формално отнети правата на „лицето, подало молбата за събиране на семейството“ (в настоящия случай бащата), или той да бъде лишен от тях?“

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

19 С първия и втория си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали детето на турски работник може да се ползва от правата, предоставени по член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80, когато през тригодишния период на съжителство на това дете с този работник последният е упражнявал дейност като наето лице в продължение на две години и половина, преди да бъде безработен през следващите шест месеца.

20 Според постоянната съдебна практика член 7, първа алинея от Решение № 1/80 има непосредствено действие в държавите членки, така че отговарящите на условията ѝ турски граждани могат пряко да се позовават на правата, които той им предоставя (Решение от 17 април 1997 г. по дело Kadiman, C-351/95, Recueil, стр. I-2133, точка 28 и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Derin, C-325/05, Сборник, стр. I-6495, точка 47).

21 Съдът също е постановил, че правата, които член 7, първа алинея от Решение № 1/80 предоставя на детето на турски работник по отношение на заетостта в съответната държава членка, по необходимост предполагат съществуването на съответно право на пребиваване в полза на заинтересованото лице, тъй като в противен случай правото на достъп до пазара на труда и правото на

действително упражняване на дейност като наето лице биха се оказали напълно лишени от последици (вж. по-специално Решение по дело Derin, посочено по-горе, точка 47).

22 Както е видно от редакцията на член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80, предоставеното на детето на турски гражданин право да отговаря на всяко предложение за работа в приемащата държава членка е подчинено на две условия, съгласно които този работник трябва да принадлежи към легалния пазар на труда на тази държава и детето трябва да пребивава на законно основание в нея най-малко три години. Уместно е да се уточни, че първото условие не обхваща понятието „легална заетост“, съдържащо се в член 6, параграф 1 от Решение № 1/80, а е свързано единствено с понятието „принадлежност към легалния пазар на труда“.

23 Относно принадлежността на турския работник към легалния пазар на труда, Съдът приема в рамките на тълкуването на член 6, параграф 1 от Решение № 1/80, че в това понятие се включват всички работници, които са изпълнили законовите и подзаконовите изисквания на приемащата държава членка и в резултат на това имат право да упражняват професионална дейност на нейната територия (Решение от 26 ноември 1998 г. по дело Birden, C-1/97, Recueil, стр. I-7747, точка 51, както и Решение от 24 януари 2008 г. по дело Payir и др., C-294/06, Сборник, стр. I-203, точка 29).

24 Освен това въпреки временното прекъсване на трудовото правоотношение турски работник продължава да принадлежи към легалния пазар на труда на приемащата държава членка по смисъла на член 6, параграф 1 от Решение № 1/80 в продължение на разумен период от време, който му е необходим, за да намери друга дейност като наето лице, и то независимо от причината за отсъствието на заинтересованото лице от пазара на труда, доколкото това отсъствие е с временен характер (Решение от 7 юли 2005 г. по дело Dogan, C-383/03, Recueil, стр. I-6237, точки 19 и 20).

- 25 Турски работник е изключен от легалния пазар на труда само ако обективно вече не разполага с никаква възможност за реинтеграция на пазара на труда или е надвишил разумния срок за намиране на нова дейност като наето лице след период на временна незааетост (вж. в този смисъл Решение от 10 февруари 2000 г. по дело *Nazli*, C-340/97, *Recueil*, стр. I-957, точка 44 и Решение по дело *Dogan*, посочено по-горе, точка 23).
- 26 Положението на принудителна безработица, в което г-н *Ali Altun* се намира в резултат от обявяването на неплатежоспособността на предприятието, в което е работил, не може само по себе си да представлява пречка за това последният да продължава да принадлежи към легалния пазар на труда на приемащата държава членка.
- 27 Съображенията, изложени в точки 23—25 от настоящото решение по отношение на понятието за „принадлежност към легалния пазар на труда“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Решение № 1/80, се отнасят и за тълкуването на член 7, първа алинея от това решение.
- 28 Различно тълкуване на посоченото понятие в зависимост от това дали същото се разглежда в рамките на член 6 от Решение № 1/80 или в рамките на член 7 от това решение, може да наруши съгласуваността на системата, въведена от Съвета за асоцииране с оглед постепенното стабилизиране на положението на турските работници в приемащата държава членка.
- 29 Следва да се напомни, че Решение № 1/80 има за цел да благоприятства за постепенното интегриране в приемащата държава членка на турските граждани, които отговарят на условията, предвидени в разпоредба от това решение, и следователно се ползват от предоставяните им от него права (Решение по дело *Derin*, посочено по-горе, точка 53).

- 30 Относно условието за пребиваване член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80 налага на член на семейството на турски работник задължението да пребивава непрекъснато при последния най-малко в продължение на период от три години.
- 31 Всъщност постоянната съдебна практика изисква в това отношение събирането на семейството, което обосновава влизането на територията на приемащата държава членка на член на семейството на турски работник, да се изразява през определен период от време в действително съжителство в общо домакинство с този работник и това да продължава, докато самото заинтересовано лице не изпълни условията за достъп до пазара на труда в тази държава (вж. Решение от 16 март 2000 г. по дело Ergat, C-329/97, Recueil, стр. I-1487, точка 36 и Решение по дело Derin, посочено по-горе, точка 51).
- 32 От това следва, че през целия период, който е необходим за придобиването от член на семейството на право на достъп до пазара на труда на приемащата държава членка, работникът, с който той живее съвместно, трябва да принадлежи към легалния пазар на труда на тази държава.
- 33 Двете условия, припомнени в точка 22 от настоящото решение, трябва да бъдат изпълнени едновременно.
- 34 Такова е тълкуването на член 7, първа алинея от Решение № 1/80, което произтича от редакцията и целите на тази разпоредба, както и от практиката на Съда.

35 Всъщност в практиката на Съда се уточнява, че предоставените по член 7, първа алинея от Решение № 1/80 права могат да бъдат упражнявани от член на семейството след изтичането на периода на пребиваване при турския работник, принадлежащ към легалния пазар на труда в приемащата държава членка, дори ако след този период посоченият работник вече не принадлежи към пазара на труда на тази държава членка (Решение от 11 ноември 2004 г. по дело *Cetinkaya*, C-467/02, *Rescueil*, стр. I-10895, точка 32).

36 Следователно обстоятелството, че работникът не отговаря вече на условието за предоставяне на право на достъп до пазара на труда в приемащата държава членка, след като член на неговото семейство е придобил това право, не може да постави последното под въпрос.

37 Следва да се заключи, че съгласно член 7, първа алинея от Решение № 1/80, за придобиване на право на достъп до пазара на труда в приемащата държава членка от член на семейството на турски работник условието за принадлежност на последния към легалния пазар на труда трябва да бъде изпълнено поне през тригодишния период на съвместното пребиваване.

38 Според препращащата юрисдикция жалбоподателят в главното производство е живял съвместно с баща си над три години, а именно от 30 ноември 1999 г., дата на пристигането му в Германия, до 20 април 2004 г., дата, на която е прието решението, с което се отказва продължаването на разрешението му за пребиваване. Освен това националната юрисдикция посочва, че до 20 април 2004 г. г-н *Ali Altun* е упражнявал професионална дейност в продължение на две години и половина, след което от юни 2002 г. е принудително безработен.

39 Следователно условията, предвидени в член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80 относно принадлежността на турския работник към легалния пазар на труда в приемащата държава членка и периода на пребиваване на законно основание на член на неговото семейство в тази държава членка, в конкретния случай са изпълнени.

40 С оглед на изложените по-горе съображения на първия и на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80 трябва да се тълкува в смисъл, че детето на турски работник може да се ползва от правата, предоставени по тази разпоредба, когато през тригодишния период на съжителство на това дете с този работник последният е упражнявал професионална дейност в продължение на две години и половина, преди да бъде безработен през следващите шест месеца.

По третия въпрос

41 С този въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали обстоятелството, че турски работник е получил право на пребиваване в държава членка и съответно право на достъп до пазара на труда на тази държава като политически бежанец, е пречка за това член на семейството му да може да се ползва от правата, предоставени по член 7, първа алинея от Решение № 1/80.

42 Според установената съдебна практика упражняването на правата, които турските граждани извеждат от Решение № 1/80, не е подчинено на каквото и да било условие, свързано с мотива, поради който първоначално им е предоставено право на влизане и на пребиваване в приемащата държава членка (вж. в този смисъл, в рамките на член 6 от Решение № 1/80, Решение от

16 декември 1992 г. по дело Kus, C-237/91, Recueil, стр. I-6781, точки 21 и 22, както и Решение по дело Payir и др., посочено по-горе, точка 40; в рамките на член 7 от същото решение, Решение от 5 октомври 1994 г. по дело Eroglu, C-355/93, Recueil, стр. I-5113, точка 22).

43 Член 7, първа алинея от Решение № 1/80 не поставя признаването на право на достъп до пазара на труда на приемащата държава членка и съответно на право на пребиваване в тази държава на членовете на семейството на турски работник в зависимост от обстоятелствата, при които последният е получил право на влизане и на пребиваване в тази държава.

44 Препращащата юрисдикция счита, че бежанците вече са достатъчно защитени с правата, които са им предоставени с Женевската конвенция, и че не е необходимо те да бъдат включени в приложното поле на Споразумението за асоцииране, сключено с държавата им на произход. Такова „двойно предимство“ не било много уместно.

45 В това отношение следва се подчертае, че член 5 от Женевската конвенция предвижда, че нито една от нейните разпоредби не засяга които и да било права и привилегии, предоставяни на бежанците от договаряща държава, извън предвидените в тази конвенция.

46 Решение № 1/80 обаче предоставя на членовете на семейството на турски работник права, на които те не могат да се позоват въз основа на Женевската конвенция.

47 Всъщност докато член 7 от Решение № 1/80 предвижда правото на членовете на семейството на турски работник да отговарят на предложенията за работа в приемащата държава членка, след като са изпълнени определени условия, свързани по-специално с продължителността на пребиваването им в тази

държава, то Женевската конвенция не предоставя каквото и да било право от такова естество на членовете на семейството на политически бежанец.

48 Безспорно Решение № 1/80 не накърнява компетентността на държавите членки да регламентират както влизането на тяхна територия на турски граждани, така и условията за първото им постъпване на работа (вж. по-специално Решение по дело Ruig и др., посочено по-горе, точка 36).

49 Отказът обаче да се приложи Решение № 1/80 поради статута на политически бежанец, с който се ползва г-н Ali Altun при издаването на разрешението му за влизане и пребиваване в Германия, поставя под въпрос правата, които той и членовете на неговото семейство черпят от това решение.

50 Следователно на третия въпрос трябва да се отговори, че обстоятелството, че турски работник е получил право на пребиваване в държава членка и съответно право на достъп до пазара на труда на тази държава като политически бежанец, не е пречка за това член на семейството му да може да се ползва от правата, предоставени по член 7, първа алинея от Решение № 1/80.

По четвърти и пети въпрос

51 С четвъртия и петия си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали и ако случаят е такъв, при какви условия правата, които член на семейството на турски работник извежда от член 7, първа алинея от Решение № 1/80, могат да бъдат поставени под въпрос, когато този работник е получил статут на политически бежанец въз основа на неверни декларации.

- 52 Препращащата юрисдикция посочва, че съмнението ѝ по този въпрос произтича от обстоятелството, че цяла поредица от данни позволяват да се установи, че предоставените от г-н Ali Altun сведения в рамките на молбата му за получаване на убежище не могат да бъдат верни.
- 53 Съгласно практиката на Съда законността на наемането на работа на турски гражданин в приемащата държава членка предполага стабилно и сигурно положение на пазара на труда в тази държава членка и с оглед на това обуславя неоспоримо право на пребиваване (Решение от 20 септември 1990 г. по дело Sevince, C-192/89, Recueil, стр. I-3461, точка 30 и Решение от 26 октомври 2006 г. по дело, Güzeli, C-4/05, Recueil, стр. I-10279, точка 38).
- 54 Съдът е постановил в този контекст, че периодите, през които турски гражданин е упражнявал трудова дейност на основание на разрешение за пребиваване, което му е издадено единствено в резултат на измамно поведение от негова страна, за което е осъден, не се основават на стабилно положение и подобно наемане на работа не може да се счита за сигурно, поради факта че през въпросните периоди заинтересованото лице не е имало законно право на пребиваване (вж. по-специално Решение от 5 юни 1997 г. по дело Kol, C-285/95, Recueil, стр. I-3069, точка 27 и Решение от 11 май 2000 г. по дело Savas, C-37/98, Recueil, стр. I-2927, точка 61).
- 55 Упражняването на трудова дейност от турски гражданин на основание на разрешение за пребиваване, издадено в резултат на измамно поведение, за което е осъден, не може да породи права в негова полза или да обоснове оправдани правни очаквания от негова страна (Решение по дело Kol, посочено по-горе, точка 28).
- 56 Освен това като се има предвид връзката, която съществува между правата, с които турски работник разполага съгласно Решение № 1/80, и правата, на които членовете на семейството му, на които е разрешено да го последват, могат да се

позовават въз основа на член 7 от това решение, такова измамно поведение на този работник може да породи последици в правната сфера на членовете на неговото семейство.

57 Тези последици обаче следва да бъдат преценени с оглед на датата, на която националните власти на приемащата държава членка са взели решение за отнемане на разрешението за пребиваване на споменатия работник.

58 Ако към датата, на която е отнето разрешението за пребиваване на турски работник, правата на членовете на неговото семейство са в процес на придобиване, доколкото условието относно периода на действително съжителство с работника, предвидено в член 7, първа алинея от Решение № 1/80, все още не е изпълнено, държавите членки имат право да изведат последиците от измамното поведение на този работник по отношение на членовете на неговото семейство.

59 Противно на това, след като последните са придобили собствено право на достъп до пазара на труда на приемащата държава членка и съответно право на пребиваване в нея, тези права вече не могат да бъдат поставени под въпрос с оглед на нередовностите, които в миналото са засегнали правото на пребиваване на посочения работник.

60 Всяко друго разрешение би противоречало на принципа на правната сигурност, който както е видно от постоянната съдебна практика, изисква по-конкретно действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, по-специално когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица (вж. в този смисъл Решение от 13 февруари 1996 г. по дело *Van Es Douane Agenten*, C-143/93, Recueil, стр. I-431, точка 27 и Решение от 18 ноември 2008 г. по дело *Förster*, C-158/07, Сборник, стр. I-8507, точка 67).

61 Правото на достъп до пазара на труда, с което разполагат членовете на семейството на турски работник съгласно член 7, първа алинея от Решение № 1/80, би било изпразнено от всякакво съдържание, ако компетентните национални органи имат възможността да поставят под условие или да ограничават по какъвто и да е начин прилагането на конкретните права, предоставени на турския мигрант от посоченото решение (вж. Решение по дело Ergat, посочено по-горе, точка 41 и Решение от 25 септември 2008 г. по дело Er, C-453/07, Сборника, стр. I-07299, точка 27).

62 Ограниченията на признатите от член 7, първа алинея от Решение № 1/80 права на членовете на семейството на турски работник, които отговарят на посочените в тази алинея условия, могат да спадат само към две категории, а именно свързани или с факта, че поради личното поведение на турския мигрант неговото пребиваване на територията на приемащата държава членка представлява реална и сериозна опасност, свързана с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве съгласно член 14, параграф 1 от същото решение, или с обстоятелството, че заинтересованото лице е напуснало територията на тази държава за значителен период от време и без основателни причини (вж. по-специално Решение по дело Cetinkaya, посочено по-горе, точки 36 и 38, както и Решение по дело Er, посочено по-горе, точка 30).

63 Изчерпателният характер на ограниченията, посочени в предходната точка, ще бъде поставен под въпрос, ако националните органи могат да подчиняват на условия, да ограничават или да отнемат самите права, придобити от членовете на семейството на турски мигрант, чрез преразглеждане или нова преценка на обстоятелствата по предоставянето на правото на влизане и пребиваване на последния.

64 На четвъртия и петия въпрос следва да се отговори, че член 7, първа алинея от Решение № 1/80 трябва да се тълкува в смисъл, че когато турски работник е получил статут на политически бежанец въз основа на неверни декларации, правата, които член на неговото семейство извежда от тази разпоредба, не могат да бъдат поставени под въпрос, ако към датата на отнемане на издаденото на този работник разрешение за пребиваване последният отговаря на предвидените в посочената разпоредба условия.

По съдебните разноси

65

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) Член 7, първа алинея, първо тире от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година относно развиване на асоциирането, прието от Съвета за асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, трябва да се тълкува в смисъл, че детето на турски работник може да се ползва от правата по тази разпоредба, когато през тригодишния период на съжителство на това дете с този работник, последният е упражнявал професионална дейност в продължение на две години и половина преди да бъде безработен през следващите шест месеца.
- 2) Обстоятелството, че турски работник е получил право на пребиваване в държава членка и съответно право на достъп до пазара на труда на тази държава като политически бежанец, не е пречка за това член на семейството му да може да се ползва от правата, предоставени по член 7, първа алинея от Решение № 1/80.

- 3) Член 7, първа алинея от Решение № 1/80 трябва да се тълкува в смисъл, че когато турски работник е получил статут на политически бежанец въз основа на неверни декларации, правата, които член на неговото семейство черпи от тази разпоредба, не могат да бъдат поставени под въпрос, ако към датата на отнемане на издаденото на този работник разрешение за пребиваване последният отговаря на предвидените в посочената разпоредба условия.

Подписи